

หน้ากาก

บทที่ 32

ไม่ว่าจะเคยรู้สึกคับข้องใจ เจ็บปวดทรมานมาขนาดไหน อ้อมกอดและจุมพิตของรหัทก็ไล่ละลายสิ่งที่สุมค้างอยู่ในความรู้สึกของหญิงสาวไปจนหมดสิ้น เธออยากให้โลกหยุดลงเดี๋ยวนั้นเพื่อที่นาที่นั้นจะไม่หมุนผ่านไปไหน เพื่อที่จะมีแต่เธอในอ้อมกอดของชายหนุ่มตลอดไป.....

“ ไปด้วยกันนะ ”

ชายหนุ่มกระซิบแว่ววน เลื่อนริมฝีปากเคลียเคล้าข้างแก้ม ทักทายรู้สึกเหมือนหัวใจจะขาดรอนลงเสียให้ได้ หัวใจเธอตามเขาไปทุกแห่งแล้ว เพียงแต่โลกแห่งความเป็นจริงปิดกั้นไว้

“ ไม่ได้ค่ะ...”

“ ทำไมล่ะ...”

“ คุณกลับไปก่อน ” เธอเดินออกอุณหนาของอีกฝ่าย “ เดี่ยวใครมาเห็นเข้า ”

“ ก็ไปกับผมสิ ”

“ ไม่ค่ะ ”

เสียงรถที่แล่นเข้ามาทำให้ชายหนุ่มต้องปล่อยร่างที่อ่อนไหวพ้นจากอ้อมแขน หญิงสาวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ใบหน้ายังแดงแม้พยายามจะข่มใจให้เป็นปกติ หลบตาพูดเสียงปร่าแปร่ง

“ แล้วค่อยคุยกันนะคะ ”

“ ผมจะโทรมานะ ”

เธอหันหลังสาวเท้าเดินจากไป รู้สึกว่าอกใจหวนไหว ไม่เห็นสายตาคมกริบที่มองตาม ไม่ได้รับรู้ว่าสีหน้าของอีกฝ่ายที่เปลี่ยนจากอ่อนโยนซาบซึ้งเป็นเคร่งขรึม เจื่อไว้ด้วยความกร้าวกระด้างและหมายมาด.....

ทักทายมักจะเจียบขรึมในเช้าวันที่จาริตกลับจากยุพยง แต่ว่าสีหน้าเหม่อลอย ดวงตาคุ่นคิดในเช้าวันนั้น ทำให้หนุ่มใหญ่รู้สึกผิดสังเกต

“ พ่อเป็นยังไงบ้าง ” เขาเดาความกังวลของเธอ

หญิงสาวมองเหม่อเหมือนไม่เข้าใจคำถาม แต่แล้วก็ตอบว่า

“ ทรงๆ อยู่ค่ะ ”

จาริตพูดต่อ แต่เธอไม่ตอบ รวากับว่าสมองเธอไม่ได้รับรู้เรื่องที่เขาพูด

“ บ้านเกือบเสร็จแล้ว ว่างๆ ไปดูฤกษ์แต่งงานกัน ”

คราวนี้หญิงสาวไหวตัวทันที ปรกกายตาแตกตื่นไม่ใช่จะยินดีปรีดา “ อะไรนะคะ ”

“ ความจริงผมไม่สนใจฤกษ์ยามเท่าไร แต่ทำตามที่คุณพ่อผู้ใหญ่ว่าทำกันมาก็ดีเหมือนกัน ”

“ ไม่เร็วไปหน่อยหรือคะ ”

“ เร็ว? ” หนุ่มใหญ่เลิกคิ้ว “ คุณบอกว่าเร็วไปหรือ ”

หญิงสาวนิ่ง ความจริงเธออยู่กับเขามาห้าปีแล้ว เคยพูดกันเรื่องแต่งงาน แต่เรื่องไฟไหม้ และงานการของหนุ่มใหญ่ที่พุ่งขยายตัวทำให้เขาไม่มีเวลาจะสนใจอีก จนกระทั่งมาซื้อบ้านสวยหลังใหญ่ และชายหนุ่มคิดว่าถึงเวลาจะแต่งงานเป็นเรื่องเป็นราวสักที อย่างน้อยก็มีคนที่เขารักไว้ใจและมีคุณสมบัติพอจะอวดใครต่อใครได้เคียงข้าง

“ ทัดคิดว่า...” เธอพูดแล้วก็หยุดค้างไว้อีก

“ หรือกลัวว่าจะไม่มีเวลาไปดูแลพ่อ ” เขายังคงเอาใจ

“ อย่าห่วงไปเลย ทัดทำทุกอย่างไปตามปรกติ แค่นย้ายบ้านเท่านั้น ยิ่งพ่อไม่สบายยิ่งจะต้องรีบแต่ง เขาจะได้หายห่วง ”

เธอหลบตา

“ ทัดยังกังวลอะไร ” เสียงถามใส่ใจกว่าเคย

หญิงสาวขยับปากจะพูดแต่แล้วก็เจียบ

เวลาที่เขากลับมาจากหญิงอื่น จาริตจะใจดีกว่าปรกติเสมอ เพื่อชดเชยให้คนที่ต้องเสียสละ ทักทายเข้าใจจึงมิได้รู้สึกลึงโลด

หนุ่มใหญ่ชวนพูดคุยต่อแต่สีหน้าของหญิงสาวยังไม่ดีขึ้น เขาเริ่มมองเธออย่างเพ่งพิศ วูบนึกถึงเจ้าหนุ่มที่เขาเห็นเป็นบางครั้งในห้องยิมที่ทักทายแล้วว่าเป็นคนที่มาเต้นรำกับเธอในงานราตรีหน้ากาก เขาพบเมษอีกเมื่อไปออกกำลัง เจ้าหนุ่มหลบหน้าหลบตาอย่างจงใจ หลีกเลียง หากครั้นบังเอิญเผชิญหน้ากันก็จะมีอาการสีหน้าเจื่อนจาง

เขารู้สึกตึงเครียดขึ้นมาด้วยความระแวงหึงหวง ดวงตาคมกริบจับพินิจมองเธอเจียบๆ ไม่ได้ถามถึงเมษแม้สักคำเดียว.....

ภูติทบอกหญิงสาวเมื่อพบกันที่ออฟฟิศว่า “ พຽງนี้ผมจะพาน้องหลิวกลับบ้าน หมออนุญาตแล้ว ”

ทักทายยิ้มรับข่าวดี “ ดีจริงที่น้องหลิวหายเร็ว ”

“แต่ระรินแทบจะล้มแทน เอาแต่นั่งข้างเตียงไม่เป็นอันทำอะไร”
 ชายหนุ่มหัวเราะ ปรกกายตาอ่อนโยนเมื่อนึกถึงคนที่เขากำลังพูดถึง
 ทักทายเองก็มีความรู้สึกที่ดีเมื่อพูดถึงหญิงสาวผู้นั้น

“ระรินยังเด็ก พอถูกจับขนาดนั้นก็ทำอะไรไม่ถูก ตอนแรก
 เอาแต่ร้องไห้ โทษตัวเองเสียใหญ่เลย ”

“ระรินพูดถึงทักบ่อยๆ บอกว่าจิตใจที่ได้มารู้จักกับทัก ”

“แล้วจิตใจที่ได้รู้จักกับภู่หรือเปลา ” เธอถามหยอกเย้า

ชายหนุ่มยิ้มแม้จะไม่แจ่มใสเท่าที่ควร วันนั้นดูทักททายสดีสกว่า
 หลายวันที่ผ่านมา ทำให้เขาอยากจะถามถึงรหัที่ขึ้นมาทันที

“รหัที่มาโรงพยาบาลเวลาค่ำๆ ได้พบกันบ้างหรือเปลา ”

“พบ... เอ่อ... ไม่จ่ะ ” เสียงตอบติดขัด สีหน้าที่เรื่อขึ้นอย่าง
 ชัดเขินทำให้เขาสงสัย

“ตกลงพบหรือว่าไม่พบ ”

“ไม่ได้พบนานมาก เขาคงจะงานยุ่ง ” เธอไม่กล้าโกหกต่อ
 กลัวว่ารหัที่บอกระรินว่าพบเธอเมื่อวานแล้วระรินบอกต่อ ญาติจะ
 เห็นว่าเธอเป็นคนโกหก “แต่เมื่อวานนี้พบโดยบังเอิญแป๊บหนึ่ง ”

“งั้นหรือ..? พบที่ไหนยังไงบอกได้ไหม ”

เธอจะเล่าได้อย่างไร... เธอไปห้องอาหารที่เมฆดูแลแล้วพบ
 รหัที่คลอเคลียกับนักร้องสาว เธอร้องให้ขับรถกลับ รหัที่ขับรถ
 ตามมาและกอดจูบปลอบเธอ...

ใบหน้าเธอเจือสีชมพูเมื่อความทรงจำหวนกลับมา หญิงสาว
 หลบสายตาที่มองตามอย่างพินิจเคร่งขรึม “แถวๆบ้าน ” ตอบสั้น
 และไม่ยอมพูดต่อ ชายหนุ่มจะซักต่อก็ไม่กล้า ได้แต่เก็บความสงสัย
 ไว้ในใจเงิบๆ

“ภู่จ๋าเมฆได้ไหม.. ผู้ชายที่เด่นรักับทักในงานราตรีหน้ากาก ”
 หญิงสาวหันเหความสนใจของเพื่อน ญาติที่สนทนา

“ผมรู้แต่ว่ามีหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่งโชคดีในคืนนั้น ”

“ทักคิดว่าเคยเห็นเขาครั้งหนึ่งที่สนามบินตอนที่คุณริตไปญี่ปุ่น
 เมฆไปส่งยุพยง.....”

“หือ ” ชายหนุ่มเลิกคิ้ว

“เขาเป็นเพื่อนกัน ”

“ทักคิดมากไปเองหรือเปลา ” เสียงดิงอบอุน

“หลังจากงานราตรีหน้ากาก เขาย้ายเข้ามาอยู่ในตึก คอย
 เข้ามาทักทาย บางที่ขึ้นไปหาถึงที่ห้อง ” หญิงสาวเล่าต่อ
 “ตอนคุณริตไปได้หัวครั้งนี้เขายังพยายามมาก แต่พอคุณริต
 กลับมาเขาก็ห่างไปอีก ”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ดวงตาคุ่นคิด “แปลก...!”

“รหัที่บอกทักว่าอย่าเข้าใกล้เมฆ ให้หลีกเลี่ยง ”

“เขารู้จักกันหรือ ”

“รู้จักแต่ไม่สนิท ” หญิงสาวพูดไปตามที่เข้าใจ

ชายหนุ่มจึงได้แต่พูดว่า “ก็ดีแล้ว หลีกให้ไกล อย่าไปยุ่ง
 ด้วย อีกหน่อยทักก็จะย้ายบ้านแล้วนี่ ได้ยินคุณริตถามใครต่อใคร
 หลายคนเรื่องหาฤกษ์แต่งงาน ”

หญิงสาวนิ่งเงิบ สีหน้าครุ่นคิดทำให้ชายหนุ่มแปลกใจ

“แล้วมีปัญหาอะไรหรือ ”

“ทักไม่อยากจะแต่งกับคุณริต ”

คนฟังนิ่ง ชื่อของชายหนุ่มที่เขามักจะพบมาที่โรงพยาบาล
 ในเวลาค่ำวูบขึ้นมาอีก “ทำไมล่ะ ”

“คุณริตมียุพยง อีกหน่อยก็ไม่รู้ว่าจะมีใครอื่นอีกสักกี่คน
 เขารวยและเอาแต่ใจตัวเอง ทักไม่อยากจะไปตลอดชีวิต ”

ชายหนุ่มคงเฝ้าร้องยินดีปรีดาหากว่าเธอพูดอย่างนี้มาก่อนที่จะ
 รู้จักสนิทสนมกับรหั ในบัดนี้เขาได้แต่นิ่งเงิบหนักใจ หนักอึ้ง
 เจ็บปวดเมื่อรู้ว่าใครเป็นคนทำให้เธอเปลี่ยนความคิด.....

“ ทักอยากเลิกกับคุณริตค่ะพ่อ ”

คำพูดของเธอทำให้วาทีนแปลกใจ ชายสูงวัยที่อ่อนแอ
 เพราะสังขารเจ็บป่วยมองลูกสาวงงๆ “อะไรนะลูก ”

หญิงสาวพูดซ้ำ

บิดาจ้องมองราวกับเธอเป็นอะไรที่แปลกประหลาด

“ทำไมล่ะลูก ”

ทักททายพูดไม่กี่คำก็อธิบายได้หมด จาริตเป็นคนอย่างไร
 ใครๆ ก็รู้ แต่ที่นึกไม่ถึงก็คือผู้หญิงที่สงบเสงี่ยมเชื่อฟัง อดทนและ
 วางเฉยมาเป็นเวลานานอย่างเธอเกิดจะเปลี่ยนท่าทีขึ้นมาเฉยๆ
 ยิ่งกว่านั้น ทรัพย์สินหลายพันล้านของคนที่ถูกเอ่ยถึง ไม่น่าจะทำให้
 ใครหันหลังให้ได้ง่ายๆ

“ทักมีคนอื่นหรือ ”

สีหน้าระบายนึบที่ผสมความขวยเขินของลูกสาวทำให้วาทีนยิ่ง
 วิตก “ใครหรือลูก ”

เธอมองบิดาแล้วก็ได้แต่หนึ่ง จะบอกได้อย่างไรว่าผู้ชายคนนั้น ซิงซังพ่ออย่างเหลือเกิน เธอกำลังพยายามจะเปลี่ยนความรู้สึกของ ชายหนุ่มผู้นั้น หวังว่าเขาจะยอมรับและภักย์ให้พ่อของเธอ

“ ทัดไม่เคยรู้สึกตืออย่างนี้มาก่อนเลยคะพ่อ เวลาที่อยู่กับเขา ทัดรู้สึกเหมือน...เหมือน....” เธอหาคำมาพูดไม่ถูก

วาทีนนิ่งอึ้ง สีหน้าของเขาทำให้ลูกสาวต้องถอนใจ

“ แต่ลูกอยู่กับคุณริตมาตั้งนานแล้ว จะเลิกกันง่าย ๆ หรือ ”

“ คุณริตยังมียุพียงอีกคน ทั้งสาวกว่า สวยกว่า เก่งกว่าทัด เขาคงไม่เดือดร้อนหรอกคะว่าทัดจะอยู่หรือว่าจะไป ” เสียงพูด ไม่ได้ตัดพ้อน้อยใจหรือว่าเจ็บปวดเลย ดวงตาของเธอรอวาวามอยู่ ด้วยความรู้สึกรักและหวัง...ในใครอีกคนหนึ่งที่ว่าทีนไม่รู้จัก

“ เขาเป็นใครกัน คนที่ลูกรักอย่างเหลือเกินคนนี่ ”

ประกายตาของเธอรอวาวาม รอยยิ้มพริ้มเพราฉายความรู้สึก สุขใจซึ่งวาทีนเพิ่งจะได้เห็น “ แล้วทัดจะพาเขามาหาพ่อ ขอเวลา อีกหน่อยนะคะ ”

สีหน้าของวาทีนไม่ดีขึ้น เสียดายว่าที่ลูกเขยที่เขารู้จักมานาน ตั้งแต่ทัดหย่ายังไม่เป็นสาวเสียด้วยซ้ำ แล้วมาสนิทสนมถึงกับทำงาน ด้วยกันในระยะหลังๆ จาริตไม่ใช่นักบุญ ไม่ใช่คนมีศีลธรรมจรรยา แต่ก็เป็นที่สุดของมนุษย์ที่น่าชื่นชมคนหนึ่งถ้ามองในแง่ของความสำเร็จ ในการก่อสร้างสร้างตัว หนุ่มใหญ่ผู้แทบจะไร้การศึกษาตามแบบแผน ผู้นั้นกลายเป็นมหาเศรษฐีภายในเวลาไม่ถึงยี่สิบปีด้วยมือเปล่าแท้ๆ

เขาอดนึกถึงทรัพย์สินและความผูกพันที่มีร่วมกันไม่ได้ ธุรกิจ อีกหลายอย่างดำเนินไปได้ราบรื่นเพราะความสัมพันธ์ที่มีหญิงสาวเป็น ตัวเชื่อมโยงโดยเธอไม่รู้ตัว งานบางอย่าง... เพราะผลตอบแทนที่ได้รับทำให้วาทีนถึงกับยอมเสี่ยงต่อความเสียหายแทนจาริต แต่ หนุ่มใหญ่ก็ใช้อำนาจที่มองไม่เห็นปกป้องเขาไว้

ทัดหย่าไม่เคยได้รับรู้ การที่เธอจะจากจาริตไปมีชายอื่น ย่อมจะทำให้เกิดปัญหาตามมาอย่างแน่นอน

“ ทัด...” เขาพยายามหาคำพูด “ คิดดูให้ดี ๆ ก่อนนะลูก พ่อขอรับรอง อย่างผลิผลลามตัดสินใจ ”

หญิงสาวไม่ได้ตีความท่าทีของพ่อมากไปกว่าความหวังโย ที่ ลูกสาวจะแยกทางกับคนที่พ่อรู้จักมาเนิ่นนาน และยังเป็นคนที่ร้ายว ยที่สุดคนหนึ่ง เธออยากให้พ่อตัดใจให้ได้เหมือนอย่างที่เขา กำลังจะตัด เธอไม่เคยบอกพ่อว่าบางครั้งจาริตก็ว่าพ่อออกมาแรง ๆ ลับหลังตาม นิสัยของเขา ที่นึกจะว่าใครก็ว่าโดยไม่สนใจความรู้สึกของคนอื่น เขาทำให้เธอรักเขาน้อยลงเพราะคำพูดเหล่านั้น ที่ไม่เคยกลั่นกรอง แล้ว ทำลายความนับถือตัวเองของคนฟังลง

“ พ่อไม่อยากให้ทัดเลิกกับคุณริตหรือคะ ”

“ พ่อกลัวว่าลูกจะลำบาก พ่อจะอยู่ได้อีกไม่นาน มีแต่คุณริต คนเดียวที่จะดูแลลูกให้สุขสบายได้ ”

“ พ่อขา อย่าพูดอย่างนั้นนะคะ พ่อต้องอยู่กับทัดอีกนาน ๆ ”

“ บางทีการตายก็เป็นความกรุณาที่สุดของธรรมชาติที่ให้แก สิ่งมีชีวิตนะลูก ”

“ ไม่คะ การอยู่อย่างมีความสุขต่างหากที่เป็นสิ่งที่เราควร จะค้นหา พ่อยังต้องอยู่อีกนาน ถึงจะไม่สบาย แต่ทัดเชื่อว่าคงจะมี อะไรรออยู่ที่ไหนสักแห่งที่พ่อยังหาไม่เจอที่มันจะทำให้พ่อมีความสุข ”

วาทีนสั่นหน้า ประกายตาของลูกสาวบอกให้รู้ว่าเธอได้พบเห็น สิ่งนั้นสำหรับตัวเธอเองแล้ว และกำลังมุ่งมั่นที่จะก้าวไปหยิบฉวย มันมาครอบครองไว้

เสียงรอกเท้าสั่นสูงกระทบพื้นดังโกล้เข้ามา อีกครู่หนึ่งร่าง สมส่วนในเครื่องแต่งกายงดงาม แต่งหน้าทำผมประณีตก็มาปรากฏอยู่ ที่ประตูห้อง

“ ลูกทัดจะอยู่ถึงกี่โมงจ๊ะ ”

“ ประเดี๋ยวก็จะกลับแล้วคะ แม่ณี ”

“ งั้นคุณพ่อต้องทานข้าวคนเดียวอีกแล้ว แม่ณีมีประชุม ”

เธอหันมาบอกสามีว่า “ ณีกลับไม่ดึกหรอกคะ คงจะไม่เกินสี่ทุ่ม ”

“ ไปเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วง ”

เสียงตอบรับอ่อนเนือยแม้พยายามทำให้เหมือนเป็นปรกติ คุณอรุณีเดินมาจุมพิตทั้งพ่อและลูก “ คนสวยของแม่ณี ” เธอเอื้อน คำหวานเอาใจลูกเลี้ยงก่อนจะเดินจากไป ทิ้งไว้แต่กลิ่นน้ำหอมกรุ่น กำจายและสีหน้าหม่นหมองอ้ำว้างของคนที่เป็นสามี

ถ้าเธอรักลูกของเขาเหมือนอย่างที่เขาแสดงออกมา เหตุใดจึง เคี้ยวเขี้ยวให้เขาทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินทั้งหมดให้ ‘ลูกทัดมี คุณจาริตอยู่ทั้งคน แค่นั้นก็รวยกว่าเราไม่รู้ก็เท่าแล้ว’ เธอพูด อย่างนั้น เขาได้แต่ทำตามเงียบๆ ในยามเจ็บป่วย สิ่งที่เขา ไม่อยากให้เกิดขึ้นก็คือการขัดแย้งกับภรรยาสุดที่รัก

ทัดหย่าจึงยังไม่เข้าใจ ว่าเหตุใดพ่อจึงไม่มีกำลังใจที่จะต่อสู้ โรคร้าย ได้แต่พูดถึงการตายเหมือนเป็นสิ่งที่พ่อรอคอย.....